

ДОРА ГАБЕ

ЗЕМЕН ПЪТ

chitanka.info

ПЕСНИ

НА ПРАГА

*На къщния праг да седя,
да чакам, когато ще мине
обичния, чакан с години,
далекия път да следя.*

*Ще дойде ли рано в зори,
на сън да ме свари честита,
за мене, когато попита,
ликът му божур да гори.*

*На пладня ли дойдеш, ела
в най--тежката сънна омара
на двора липата ни стара
над нас ще отпусне крила.*

*А вечер, по здрач и тъма,
познати зачуя ли стъпки,
в тревога и радостни тръпки
към теб ще изтичам сама.*

*На къщния праг да седя,
да чакам, когато ще мине
обичния, чакан с години,
далекия път да следя...*

ОЧИТЕ

ОЧИТЕ

*Нека не излъгва твоята уста
и смехът ти нека не измамва,
нещо чудно в погледа ти пламва:
в дъното на твоите очи
тиха, светла истина мълчи.*

*Думите ти другаде отиват,
пламват и угасват и изстиват...*

НОЩ

*О, нощ, която всичко ми отне
и в себе си погълна тъй безследно,
кажи сега и словото последно,
щом маската от погледа ми сне!*

*Умряха в тебе толкова души,
затвориха се толкова зеници,
захвърлени самотници в тъмници
изсмука твоя мрак и присуши!*

*А жадно гледат топлите ти взори —
очите твои — разтопена плът,
потъна в тях светът и се затвори.*

*И само птичка върху твойта гръд,
отметнала главица, пее, пее,
а ти мълчиш, заслушана във нея...*

1922

ПОРТРЕТ

Старинния портрет от таз стена
ме гледа с своите яносини
очи, разлели синя светлина.
На черно кадифе,
върху коприна,
ръцете му са сложени една
на друга.

Сънна тишина
върх наговата плът,
тъй близка и далека,
се спусна и лежи
недвижима пет века.

Не е ли той в света,
или е само —
видение на чуден свят и сън?
Светът се движи шеметен отвън,
а той ме гледа нямо...
О, поглед, що прониква,
в мойта кръв се влива,
безсмъртен поглед — силата му жива
гори! —

Ела, спаси ме от света,
сложи ръка да сетя топлината
и чистия ти свян
и в твойта чистота
да си стоя душата!

ЗЕМЕН ПЪТ

РАЗДЯЛА

*От очите ми съня изсмука
тая дълга нощ, тъй неспокойна.
Няма на стената да почукам —
тя е вече помежду ни двойна.*

*Чувам само писъка на трена,
в тъмнината остър и тревожен.
От света съм вече уморена,
а пък ти си моя спомен тъжен.*

*Тежката завеса на живота
ще се дръпне нявга за минута,
да те видя млад и свеж, и бодър,
без да бъда видена и чута.*

*Колко много най-човешка мъка
безвъзвратната вълна отвлече.
Няма близост, няма и разлъка,
а светът е все голям и вечен.*

1925

ПТИЦИ

*Като залутан звън през теб минавам, свят,
като насън вървя през теб, живот чудесен,
раздавам се като трошици хляб,
изпявам се като най-чиста песен.*

*Ти като приказка със хиляди очи,
оставяш ми ръцете вечно с празни длани,
а някаква съдба ме гледа и мълчи
и тъй е страшно нейното мълчание.*

*Завиждам им на птиците, небесните сестри,
за пълните сърца със радости и грижи —
по пътя, начертан върх ясното небе,
редицата им сребърна се ниже...*

1921

АЛБУМ

ЛЕС

*На древен храм недвижими колони
са твоите дънери, о, лес. От векове
във запустение, под оголени клони
градяш си гробница от мъртви листове.*

*Сърцето си в сърцето на земята впиваш
и смучиш тайните дълбоки на света
и с вечно ги мълчание покриваш,
заслушан в шепота неясен на нощта.*

*Вземи ме, нека твойта вечност ме обвие,
притискам гръд о теб, усещам твойта плът
и чувам пулса ти дълбоко в теб да бие.
Тук свършва моя ден и спира моя път.*

*А горе, в клоните ти, пролет млада
се къпе в светлина и грее, и цъфти,
разметнала снага връз твоите плещи.
Оттамо лист отронен дълго, дълго пада...*

ПРОКОБА

*Усецам някога в крѳвта си тѳмна сила,
едно предчувствие, което се обажда
в сърцето ми и тѳмен спомен ражда.
Не зная що съм и не зная що съм била.*

*Душата ми е неспокойна, мѳтна, няма.
Там горе, де полярната звезда пътува,
в безкрая, бледна и самотна дето плува —
ще мине може и моят път през тамо.*

*Защо ме тегли неспокоен дух далече?
Съдбата ли на мои прадеди бездомни,
пробудена в крѳвта, проклятие изрече,
или от векове сърцето ми го помни!...*

1920

ПЕСЕН

*Земята е от твойто слънце уморена,
иди си, летен ден, иди си, дълъг ден!
и стария ни дъб, и той е уморен,
безпомощно отпуснат, дъх едва поема.*

*О, топла лятна вечер! Още е небето
прозрачно и на запад кърваво, а ето,
видение ли, сън ли, грее в светлината
със друга светлина и нова, и позната*

*вечерница-звезда. Отварят чашки бели
към нея цвят до цвят,
в молитва къщите стоят, глави привели,
и сякаш божси дъх прегърна тоя свят.*

РИБАРИ

I

*Водата е спокойна, тъмносиня
и лодката оставя светла диря.
Последния летовник си замина
и опустя, затихна манастиря.*

*Сега е морския шум ясен и по-близък,
вълната плитко в пясъка разляна,
а на скалата, в каменната хижа,
рибарската дружина е събрана.*

*Широко и безгрижно е запяла
от своя кът, тъй малък и тъй тесен,
над хижата минава ято закъсняло,
заслушано в рибарската и песен.*

...

*Морето се размъти, вятър духа,
рибарите затегнаха даляни.
Ще трябва вече да вървим оттука
И лястовиците за път са сбрани.*

*Къде ще идем? Свят широк, далечен,
а водната пустиня е безкрайна.
И кораба — и той замина вече,
като мираж далечен, като тайна.*

*Тъй малки бяха дните ни, тъй къси,
изпратиха ни с лодката рибари
и ги пое морето във дъха си*

като деца и братя, и другари.

BETPOBE

ВЕТРОВЕ 1

*Да можех да се дам на всички ветрове
по цялата земя, по всички светове,
да ме разнасят и да ме развяват,
във своя бяг да не престават,
от край до края
земята три пъти да омотая,
в една прегръдка
трижди да я стегна,
в нея да се всмуча
и тайната ѝ вечна да науча,
за да ме вземе
и длан спокойна сложи на сърце ми.
А после — нека ме остави
и целия тоя свят да ме забрави
самичка някъде
като крайпътно камъче,
като кълбо,
което пада в вечността
и се проточва нишка
без следа,
без тежест,
като в сън,
а вятър ден и ноц
да я развява...*

1925

ВЕТРОВЕ 3

Черна пръст,
от теб ли са очите ми,
с които те видях?
От теб ли са зиниците,
през дето мина твоя грях
и се запали и заседна в тях?
Ето ги, разтворени, не спят
и като свеци
в себе си горят!

Защо фучите, диви ветрове,
и пламъка разпалвате в очите?
Родната земя ли да не видя
как се гърчи в болка и обида?
Де сте, четири ангела,
що бдяхте
от четри края на земята
и държахте
вихрите в ръце?

Отвърнахте зеници
и отлетяхте като бели птици!

О, нека милионите очи изгаснали,
от теб, земя, родени и израснали,
да се запалят и горят!
И нека смаяни звездите
да си кажат:
Ах, безумната,
далечната Земя!
Своя огън не пожалила,
свойта гръд сама запалила!

1925

ВЕТРОВЕ 4

*Не искам да съм гост на чужди пир,
на края на трапезата да седна —
защо ми пречиш, божже, да погледна
земята ти надлъж, нашир!
Защо си казал: нека бъде тиха
и нека е в редицата последна,
а мене, виждаш, вихри ме родиха
и ето, виждаш, вихър ме размята
по двата края на земята.*

*Защо си казал: нека е смирена
и нека бъдат стъпките и леки —
горят ме твоите огнени пътеки,
земята ти от жажда пресушена,
небето ти заключено въвеки!*

*Не искам да съм гост на чужди пир,
на твоя праг господен нека седна,
да бъде там от всички най-подир,
да бъде там от всички най-последна.*

1925

ДОБРУДЖА

ОБЛАЦИ

*Като платна в небето разлюляни,
като размътени до дъно океани,
със грохот от ударени вълни
се носят облаци страхотни над простора.*

*Небесните прозрачни глъбини
останаха зад тях дълбоко скрити —
заляха ги, забулиха вълните,
а тъмните им сенки разпиляни
върху земята, сбират се в една
проникваща, прояждаща тъма
и леят черна влага...
Над тях, раздвижено,
небето бяга.*

*Мълчи светът потиснат. А отгоре
друг свят ечи, бушува и говори.
О, аз не съм сама, не съм една —
че там, над мен, зад черната стнена,
докосва ме и вече ме пронизва
надвесения свят
и тъй близо е, близо...*

ДОБРУДЖА

*Родният ни край остана
тъй далече,
пътя, който води в него,
враг пресече.*

*Като пилци изпоплаши
той децата,
като вятър ги разгони
по земята.*

*В златно утро златни ниви
клас люлеят,
клас люлеят и изтихом
песен пеят:*

*„Ветре, братко, намери ги
тез стопани,
дето са далеч в чужбина
разпиляни.*

*Не е мила ръка чужда
да товари,
зърното ни почернява
по хамбари.*

*Зърното ни потъмнява
по нивята,
намери ги, събери ги
нашите братя.*

*И кажи им, че земята
наша черна*

*ги милее и ги мисли,
и е верна.“*

АПОСТОЛЪТ

Какви са тия облаци над моята земя,
като от приказка родени,
и тия черни сенки, конници подплашени
без поводи и стреме,
и тия дълги пътища,
от изток тръгнали видения?
Ще минем ли през тях,
по пътя ли ще спрем без време?

Преминал ги е някога, отдавна,
с прекрасен образ, като рицар,
най-хубавият мъж на моя край,
най-светлият апостол — Караджата;
и спряло слънцето, а Черното море,
като огромна черна птица,
поело дъх и най-голямата вълна
разбило в рояк искри като злато.

Ще тръгна да го диря — зарад теб,
осиротяла малка земя.
Във всички ще се вглеждам.
Ако ли очите ме измамят,
или ръцете ми не го познаят —
сърцето си в сърцето му ще впия
и ще извикам: „Ето го,
дигни високо свойто първо знаме!“

А после, нека ме претъпчат,
паднала пчела без жило,
и облаци да летят
и сенките им да не спират,
земята да ме смеси с свойта пръст,

*от мене всички сокове изпила —
очити ме, отворени от радост,
няма да угасват, няма да умират!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.